

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **Mgr. T. N.**, bytem R. – J., B. 584, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem v Praze, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2014, čj. **KUOK 47457/2014**, ve věci přestupku,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutím Městského úřadu Šumperk ze dne 11. 3. 2014, č. j. MUSP

20729/2014, kterým rozhodnutím byl žalobce uznán podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. vinným ze spáchání přestupku porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 10. 12. 2013 v 8:47 hodin v obci Olšany u domu č. 58 na silnici č. I/11 ve směru od obce Klášterec do obce Bušín řídil vozidlo Ford Mondeo, registrační značky X, kdy mu byla měřicím záznamovým zařízením R7 CCD umístěným u pravé krajnice (z jeho pohledu) naměřena rychlost 83 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost 80 km/h a tím překročil žalobce nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 30 km/h. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.200 Kč a úhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobce v žalobě namítal, že během řízení požádal správní orgány o doručování písemností na adresu o.@z.eu. Správní orgány tuto žádost nerefletovaly a namísto toho doručovaly písemnosti na adresu trvalého pobytu žalobce. Proto nelze dovozovat účinky doručení fikcí u doručení rozhodnutí žalovaného na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce, neboť tomuto musí předcházet uložení písemnosti podle § 23 správního řádu, které je přípustné jen tehdy, kdy nebyl adresát zastižěn při doručování podle § 20 správního řádu za respektování § 20 odst. 1 a § 19 odst. 3, dle kterého se na žádost účastníka doručuje na elektronickou adresu, a to i písemnosti uvedené v odst. 4. Byť tedy správní orgány uplatňovaly doručení fikcí u písemností odeslaných na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce, tuto uplatňovaly nesprávně, neboť doručení fikcí by se aplikovalo jen tehdy, pokud by doručení tak, jako kdyby zmocněnec žalobce o doručování na elektronickou adresu nepožádal, předcházet pokus o doručení na adresu k doručování (v tomto případě na výše uvedenou elektronickou adresu), kterou zmocněnec žalobce uvedl a přijetí písemnosti by v rozporu s § 19 odst. 8 s. ř. nepotvrdil, a následně na adresu pro doručování uvedenou v Centrální evidenci obyvatel. Oba správní orgány konstatovaly, že se o doručení na elektronickou adresu nepokusily, neboť „to nebylo možné“. Takový argument považoval žalobce za účelový, neboť právo na doručování písemností na elektronickou adresu správní řád podmiňuje schopností úřední osoby odesílat e-maily. Nadto, pokud oprávněná úřední osoba nebyla schopna odeslat e-mail, mohla o to požádat IT technika, kterým úřad disponuje. Adresu pro doručování uvedenou v Centrální evidenci obyvatel správní orgány taktéž odmítly pro její zjevnou účelnost s poukazem na to, že „se dne 10. 3. 2014 dostavil ke zdejšímu správnímu orgánu“. Argumenty správních orgánů jsou irelevantní, neboť není pravdou, že by se zástupce na adrese pro doručování nezdržoval, avšak nepopírá, že se část roku zdržuje i v České republice, tedy úspěšnost doručení na jeho doručovací adresu není z jeho strany garantována, avšak právě z tohoto důvodu má zřízený elektronický podpis a při komunikaci se správními orgány žádá o doručování na elektronickou adresu. Vzhledem k tomu, že správní orgán nevypravil písemnost na doručovací adresu zástupce žalobce a tento se s ní fakticky neseznámil ani jiným způsobem, je za okamžik doručení rozhodnutí žalovaného nutno považovat okamžik, kdy se zástupce žalobce osobně dostavil ke správnímu orgánu za účelem nahlédnutí do spisu. Žalobci byl ve správním řízení doručen příkaz a k podání odporu a zastupování ve správním řízení zmocnil svého zástupce, který podal odpor proti příkazu, kde stanovil elektronickou adresu k doručování, zástupci žalobce však žádná písemnost nebyla doručena. Žalobce tak

byl krácen na svých právech, neboť jeho řádně zvolenému zástupci po celou dobu řízení nebyly doručovány písemnosti a ten tak nemohl řádně vést obhajobu ve věci samé. Žalobci bylo upřeno právo účastnit se na ústním jednání, neboť jeho zástupce nebyl k ústnímu jednání předvolán a věc byla projednána v rozporu s § 74 zákona o přestupcích. Žalobci nebylo umožněno realizovat právo podle § 36 odst. 3 s. ř., nebyl vyzván ani poučen o tom, kdy se bude moci seznámit s podklady pro rozhodnutí a k těmto se vyjádřit. Žalobci bylo upřeno právo na dvojinstančnost řízení, když jeho zástupci nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zástupce žalobce nebyl vyzván k doplnění odvolání (odstranění vady podání blanketního odvolání spočívající v absenci argumentace rozporu rozhodnutí s právními předpisy), což samo o sobě postačuje ke zrušení rozhodnutí soudem (srov. rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 5 Ca 298/2008 – 52 a NSS sp. zn. 1 As 4/2009, oba publ. ve Sb. NSS). Odvolání žalobce sice podal z opatrnosti sám, avšak očekával, že výzvu k jeho doplnění pošle správní orgán zástupci (společně se stejnopisem rozhodnutí), neboť sám toto nebyl schopen doplnit o relevantní argumenty; ostatně, jeho zástupce žalobci přislíbil, že jakmile rozhodnutí obdrží, tak pošle ve věci precizní odvolání. Žalobce tak vnímal své podání toliko jako podání z opatrnosti. Podle § 34 odst. 2 správního řádu je povinností správních orgánů doručovat písemnosti zástupci. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i rozhodnutí žalovaného, bylo žalobci doručeno dne 23. 10. 2014 osobním nahlédnutím zástupce žalobce do spisu. Žaloba je tak podávána v zákonné lhůtě. Krácení práv žalobce nemožností argumentace v odvolací řízení pro nedoručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně jeho zástupci, jakož i absenci výzvy k doplnění odvolání, je zcela zřejmé. Dále žalobce namítl nesprávně zjištěný skutkový stav. Tzv. privilegovaný důkaz, kterým je snímek z měřicího zařízení, v žádném případě nemůže být užit jako důkaz toho, že měl žalobce překročit nejvyšší povolenou rychlost při řízení vozidla. Při přezkoumávání měření byla v první řadě zjištěna poloha měřicího vozidla, a to za pomoci protokolu o ústním jednání, ve kterém byla tato poloha do mapy zakreslena. Na leteckém snímku v žalobě je změřeno pokud možno co nejpřesnější reprodukce. Při prvním pohledu na tento snímek je patrné, že obsluha zvolila na jinak rovné komunikaci jediné místo, kde komunikace zatáčí. Návod k obsluze explicitně zakazuje měření rychlosti na zahnutém úseku silnice. Žalobce z návodu k obsluze citoval tabulku č. 2 o bočním odstupu od měřených vozidel a minimální délce přímého úseku a související ustanovení. Žalobce namítl, že obsluha postupovala v přímém rozporu s návodem k obsluze v momentě, kdy zvolila stanoviště měřicího zařízení tam, kde bylo. Na fotografii z měření je jasně vidět, že se měřicí vozidlo nenacházelo v bezprostřední blízkosti vozovky a navíc je zjevně pod její úrovní. Při pohledu na travnatou plochu, kterou obsluha brala jako stanoviště pro své měření, je zřejmé, že tato je nakloněná směrem od vozovky, tedy neumožňuje ustavit vozidlo vodorovně přibližně v úrovni vozovky. Výběrem takového stanoviště tedy postupovala obsluha v rozporu s návodem k obsluze a to konkrétně posledním odstavcem citace. Obsluha měřicího zařízení nemohla provést korektní nastavení měřicího zařízení tak, jak popisuje návod k obsluze. Při pokusu o použití výtyčky a zaměřovacího přípravku musela obsluha zcela jistě narazit na nemovitost, při které vozidlo stálo, neboť tato je přikloněná směrem k vozovce, zatímco návod k obsluze požaduje, aby byla výtyčka umístěna v konstantní vzdálenosti od středu vozovky. Zařízení bude provádět měření i v případě, že nebylo nastaveno v souladu

s návodem k obsluze. Takto změřené rychlosti však nebudou odpovídat skutečným rychlostem projíždějících vozidel. Skutkový stav nebyl dostatečně posouzen, doložení překročení rychlosti pouze záznamem o přestupku znamená, že žalobci v řízení nebylo dostatečně prokázáno spáchání skutku, který mu byl kladen za vinu. Naopak žalobce prokázal, že bylo měřeno v rozporu s návodem k obsluze. Takové měření nemůže být připuštěno jako důkaz, neboť v takovém případě pozbývá platnosti ověření rychloměru, funkčnost rychloměru byla ověřena jen za situace, kdy je rychloměr použit v souladu s návodem, tedy na přímém (rovném) úseku komunikace. Žalobce odkázal na rozsudek NSS č. j. 3 As 29/2011 – 56 a č. j. 6 As 187/2014 – 62.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky jsou nedůvodné. Z postupu žalobce a jeho zmocněnců lze dovodit, že se v daném případě jedná o zcela zjevné zneužití práva. Tento závěr žalovaný dovodil z předem připravené strategie, která má zpochybnit řádné doručení rozhodnutí ve věci, případně rozhodnutí o odvolání. Z úřední činnosti žalovaného je známo, že postup zmocněnce žalobce je založen na určení adresy pro doručování na elektronickou adresu, která mnohdy nejde zadat do elektronické spisové služby správních orgánů (adresa, která obsahuje diakritická znaménka), případně uvede elektronickou adresu, na které se převzetí písemností obsahující rozhodnutí ve věci zásadně nepotvrzuje. Tak se však zmocněnec seznámí s obsahem rozhodnutí, případně dalších písemností. Následně podává zmocněnec odvolání z procesní opatrnosti odůvodněné tím, že se z důvěryhodného pramene dozvěděl, že bylo ve věci vydáno rozhodnutí. To, že v obdobných nebo stejných případech jde o stejnou strategii, zaznamenal i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014 – 31. Náhodou jistě není ani to, že v řízení před správními soudy v obdobných věcech a se zcela stejnou strategií přebírá zastoupení Mgr. Jaroslav Topol, advokát se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4. Tento závěr lze dovodit i z tvrzení žalobce, že se zmocněnec „část roku zdržuje i v České republice“. Tedy žalobce si zjevně vybíral zmocněnce, který svým častým pobytem mimo území státu nemůže řádně hájit zájmy svého klienta, jak má na mysli správní řád. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2013, č. j. 4 As 99/2013 – 36. To, že se jedná zjevně o stejnou, případně obdobnou strategii, a tím došlo ke zneužití práva, je patrné z obsahu podaných žalob vedených například u Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci pod spisovými značkami 72A 5/2014, 72A 10/2014, 72A 12/2014, 72A 11/2014, 72A 18/2014, 72A 39/2014, 72A 16/2014, 72A 20/2014, 72A 24/2014, 72A 26/2014, 72A 25/2014, 72A 29/2014, 72A 30/2014, 59A 1/2014, 60A 5/2014, 59A 5/2014, 59A 8/2014, 72A 33/2014 a Krajského soudu v Brně sp. zn. 22A 39/2014, 41A 41/2014, 22A 66/2014 a 41A 98/2014. Námitka žalobce, že mu nebylo umožněno realizovat právo podle § 36 odst. 3 správního řádu, je vyvrácena předvoláním obviněného z přestupku k ústnímu jednání (list č. 12 spisu správního orgánu I. stupně), kde byl o jeho právech řádně a v dostatečném rozsahu poučen. Tím, že se k ústnímu jednání žalobce nedostavil, připravil se sám o svá práva (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 19/2005 – 71). Nedůvodná je i námitka o špatném měření rychlosti a v rozporu s návodem k obsluze, neboť tato svá tvrzení žalobce ničím neprokázal, pouze uvedl spekulativní teorie se snahou měření rychlosti zpochybnit. Správnímu orgánu je z úřední činnosti známo, že měřicí zařízení měří automaticky

a ze strany policistů do něj nelze žádným způsobem vstupovat. Pokud by měřicí zařízení nebylo nainstalováno v souladu s návodem k měření rychlosti, vykazovalo by chybu a měření by neproběhlo. Námitka týkající se údajného nedoručení rozhodnutí ve věci správním orgánem I. stupně jeho zmocněnci je též nedůvodná, jak vyplývá ze spisového materiálu, konkrétně z listu č. 21 a jeho příloh. Žalovaný byl přesvědčen, že v dané věci byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v souladu s požadavky zásady zákonnosti. Jak vyplývá ze spisového materiálu, žalobce nebyl v průběhu řízení krácen na svých právech nesprávným úředním postupem a pokud na svých právech „poškozen“ byl, tak pouze z důvodu své vlastní nečinnosti, případně obstrukčního jednání jeho zmocněnce.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 22. 5. 2014 – s přihlédnutím ke specifickým daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[5] Soud ve vztahu k souzené věci ze správního spisu zjistil z oznámení o přestupku, do kterého se žalobce nevyjádřil ani nepodepsal, a z úředního záznamu ze dne 21. 12. 2013 spáchání přestupku tak, jak je popsáno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Žalobce původně uvedl, že souhlasí s přestupkem, ale nemá u sebe patřičnou hotovost, proto policista vypsál pokutový blok na místě nezaplacený. Následně byl řidič vyzván k podpisu pokutového bloku, avšak ten jej odmítl podepsat a uvedl, že telefonicky mluvil se svým právníkem a ten mu řekl, že nemá s přestupkem souhlasit, ani nic podepisovat. Proto bylo provedeno storno pokutového bloku a bylo sepsáno oznámení o přestupku.

[6] Podle automatizovaného záznamu o přestupku bylo zjištěno vozidlo žalobce i s jeho čitelnou registrační značkou tak, jak je popsáno v popisu skutku. Dále byly stejným způsobem zjištěny datum, čas, stanoviště měření, limit místa i rychlost vozidla žalobce. Ve spise je založen platný ověřovací list rychloměru.

[7] Příkazem ze dne 15. 1. 2014 byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 3.200 Kč. Proti příkazu podal odpor zmocněnec žalobce P. K.. V odporu požádal o doručování písemností na emailovou adresu o.@z..eu.

[8] V předvolání ze dne 3. 2. 2014 byl žalobce mj. poučen podle § 74 odst. 1, § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a podle § 60, § 79 odst. 6, § 33 odst. 1, § 36 odst. 3, § 38 odst. 1 a 4, § 59 (s vysvětlením závažných důvodů), § 37 s. ř. O konání ústního jednání byl vyrozuměn i zmocněnec žalobce. Žalobci bylo doručeno předvolání podle § 24 odst. 1 správního řádu, tj. fikcí – písemnost byla připravena k vyzvednutí od 5. 2. 2014 a vložena do schránky 19. 2. 2014. Součástí spisu je vytištěná obrazovka se zasláním vyrozumění zástupci s poznámkou programu Microsoft Office Outlook: operace se nezdařila. Zásilka byla zmocněnci doručena podle § 24 odst. 1 s. ř. (fikcí) prostřednictvím České pošty. Zásilka byla uložena

a připravena k vyzvednutí od 5. 2. 2014, výzva k vyzvednutí zásilky byla zanechána a zásilka byla vrácena zpět, protože na uvedené adrese Městského úřadu a adresát nemá domovní schránku.

[9] Dne 5. 3. 2014 proběhlo projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce. Správní orgán provedl seznámení se spisovým materiálem, s oznámením přestupku, úředním záznamem a fotodokumentací z rychloměru. Tento materiál správní orgán doplnil o mapky místa měření z internetu (<https://maps.google.cz> a www.mapy.cz).

[10] Rozhodnutím ze dne 11. 3. 2014 byl žalobce uznán vinným ze spáchání daného přestupku a byla mu uložena pokuta 3.200 Kč a úhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Předvolání bylo doručeno zástupci podle § 24 odst. 1 s. ř. dne 17. 2. 2014 a téhož dne i žalobci, ani jeden z nich se k jednání nedostavili, ani se z jednání neomluvili. Zmocněnec má sice v centrálním registru obyvatel uvedenou doručovací adresu (C. A. No. 9, P. 1, E. T. de C., 38005 S. C. de T.), ale tuto adresu zdejší správní orgán v žádném případě neakceptoval, protože jednoznačně se jedná o snahu zmocněnce řízení protahovat, nikoliv hájit práva žalobce. K tomu závěru vedla správní orgán především skutečnost, že žalobce na obálky jako odesílatele uvádí svoji adresu trvalého pobytu. Dále provádí rozhovory pro Českou televizi a v neposlední řadě se dostavil 10. 3. 2014 ke správnímu orgánu v jiné věci již pravomocně rozhodnuté, ale vůbec se nezajímal o případ žalobce. Z uvedeného je zřejmé, že se pohybuje na území ČR a jím uvedená doručovací adresa slouží k obstrukcím a protahování řízení ve věcech, ve kterých zastupuje. V souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích správní orgán projednal přestupek v nepřítomnosti žalobce. V rámci ústního jednání správní orgán provedl doplnění spisového materiálu o mapku místa měření s vyznačením místa měření, místa umístění dopravní značky IS 12a a IS 12b (začátek a konec obce) a směr jízdy vozidla žalobce. Z mapky je zřejmé, že měření jednoznačně proběhlo v obci. Podle odůvodnění rozhodnutí jednání žalobce bylo prokázáno oznámením přestupku, fotodokumentací z rychloměru, protokolem o ústním jednání, včetně mapek. V těchto důkazech jsou zaznamenány skutečnosti, které byly zjištěny šetřením správního orgánu a zjištěny policisty, kteří toto zjistili při výkonu služby. Proto správní orgán hodnotil tato zjištění jako věrohodná a nezkreslená a měl za prokázané především z oznámení o přestupku, fotodokumentace a protokolu o ústním jednání, resp. mapky, že žalobce uvedený přestupek spáchal. Rozhodnutí bylo doručeno žalobci do vlastních rukou 18. 3. 2014. Rozhodnutí bylo zasíláno na e-mailovou adresu zástupce, avšak obdobně jako u předvolání se odeslání nezdařilo. Proto žalovaný zaslal rozhodnutí prostřednictvím České pošty zmocněnci na jím uvedenou adresu, zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí od 14. 3. 2014 a bylo zanechána výzva k uložení zásilky, poté se však vrátila zpět s tím, že na uvedené adrese je městský úřad a adresát zde nemá domovní schránku. Po podání odvolání byla stanovena zmocněnci žalobce lhůta k doplnění blanketního odvolání. Zásilka byla zaslána prostřednictvím pošty, 1. 4. 2014 byla zásilka připravena k vyzvednutí, dále byla zanechána výzva, avšak zásilka se vrátila zpět, protože na uvedené adrese je městský úřad a adresát nemá domovní schránku. Poté byla výzva k doplnění odvolání doručena poštou

žalobci, zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí od 1. 4. 2014, výzva byla zanechána a vložena byla zásilka do schránky 15. 4. 2014.

[11] Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na § 72, § 83, § 84, § 34 odst. 2, § 20 a § 19 odst. 3 správního řádu a uvedl, že jednou z podmínek doručování na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu na žádost je, že to může přispět k urychlení řízení. V daném případě se o možnost urychlení řízení nejednalo. Programové vybavení (poštovní klient, elektronická spisová služba) používané žalovaným, jakož i podřízenými správními orgány, neumožňuje odesílání datových zpráv na elektronické adresy obsahující národní znaky (zde diakritiku) a dále je žalovanému z jeho úřední činnosti známo (například sp. zn. KÚOK/105389/2012/ODSH – SD/310, KÚOK/5832/2014/ODSH – SD/693 a KÚOK/17452/2014/ODSH – SD/7693), že zmocněnec doručení písemnosti na sdělených elektronických adresách nepotvrzuje způsobem vyžadovaným správním řádem. Zřejmým účelem vedení údaje o adrese, na kterou mají být doručovány písemnosti podle zvláštních právních předpisů, v evidenci obyvatel je také zjednodušení procesních postupů a usnadnění doručování. Volba doručovací adresy v zahraničí, na které se však zmocněnec fakticky nezdržuje, což je odvolacímu správnímu orgánu též známo z jeho úřední činnosti (viz výše uvedené spisové značky), smysl institutu adresy pro doručování popírá. Jak žalovaný zjistil ověřením v základním registru obyvatel, má zmocněnec v evidenci obyvatel veden nový údaj o adrese pro doručování písemností, a proto mu toto rozhodnutí bude zasláno na tuto adresu. Žalovaný uzavřel, že rozhodnutí o přestupku bylo zmocněnci řádně oznámeno, neboť i odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo podáno včas, tudíž všechna práva žalobce byla zachována. Spáchání přestupku bylo žalobci v řízení bez důvodných pochybností prokázáno listinnými důkazy, a to zejména záznamem ze silničního radarového rychloměru, který měl platné ověření. Správní orgán prvního stupně jednání žalobce správně kvalifikoval a své rozhodnutí řádným způsobem odůvodnil.

[12] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[13] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 10. 12. 2013 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 30. 6. 2014.

[14] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[15] Spornou byla otázka správnosti aplikace institutu spočívajícího v zákazu zneužití práva.

[16] Správní orgán je podle zdejšího soudu oprávněn a povinen posuzovat existenci a platnost úkonů, mezi něž patří plná moc, i když jde o soukromoprávní

úkony. Jasná a pevná hranice mezi úkony soukromoprávními a veřejnoprávními neexistuje a procesní řády ve veřejném právu odkazují na ustanovení občanského zákoníku o plné moci a používají je. Toto pojetí dosvědčuje i judikatura. Například podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2010, čj. 7 Afs 130/2009-200 (všechny zde citované rozsudky jsou publikovány na www.nssoud.cz), *k soukromoprávní absolutní neplatnosti úkonů, jež mají být základem daňové povinnosti, jsou všechny orgány veřejné moci povinny přihlédnout z úřední povinnosti v kterékoli fázi řízení*. Soud proto konstatuje, že shledává, shodně s žalovaným, oprávnění správního orgánu posuzovat, zda úkon v řízení (zde zvolení zmocněnce) naplňuje znaky zneužití práva. A právě účinkem konstatování o zneužití práva je shledání tohoto úkonu jako absolutně neplatného (srov. Zdeněk Pulkrábek. *Zákaz zneužití práv v rozporu s jeho účelem*. Eurolex Bohemia, Praha 2007, např. str. 124, 62 - 63).

[17] Pro řádnou aplikaci institutu zneužití práva je podle zdejšího soudu v návaznosti na posledně citovanou literaturu a samotný institut zákazu zneužití práva a jeho obvyklou aplikaci použít objektivní a subjektivní test. To znamená, že pro správné použití institutu zákazu zneužití práva je třeba z řádně zjištěného skutkového stavu logicky vyvodit ze skutkových okolností případu vytvoření uměle vykonstruované situace, která má přinést žalobci užitek a kterou by žalobce jinak nevytvořil (objektivní test) a vyvodit záměr žalobce výhodu získat (subjektivní test, zjišťuje se úmysl), přitom je třeba zahrnout do hodnocení (mimoprávní) standardy chování jako je veřejný zájem (resp. dobré mravy, dobrá víra či obcházení zákona) a objektivní rozpor s nimi (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 12. 2011, čj. 76A 3/2011 – 29 a zejména ze dne 5. 2. 2015, čj. 76 A 26/2013 – 48).

[18] V souzené věci vytvářel žalobce, resp. jeho zmocněnec situace jako především zrušení trvalého bydliště v České republice, poskytnutí adresy na Kanárských ostrovech, kde byl jako adresát neznámý, poskytování e-mailových adres, na které bylo problematické či nemožné doručování ap., popsané výše. Ve svém souhrnu všechna tato jednání a všechny události vytvářejí ucelený komplex procesní obstrukční taktiky, které je četným správním orgánům či správním (a nejen správním, ale i např. trestním) soudům známá a svědčí o účelovém, obstrukčním chování advokáta žalobce a jeho zmocněnce ve správním řízení. Mimo výše a ve správním spise v souzené věci jmenované spisové značky či čísla jednací věci projednávaných správními orgány a soudy, které se týkaly zmocněnce žalobce a jeho zástupce v soudním řízení správním, jde např. o věci sp. zn. 72 A 29/2014, sp. zn. 72 A 2/2014 (projednávané u zdejšího soudu) a celá řada mnohých dalších u zdejšího soudu i v rámci celé České republiky. Objektivní test tak byl podle soudu jednoznačně naplněn.

[19] Subjektivní test pak spočívá ve zjištění úmyslu, záměru žalobce získat výhodu, kterou by jinak žalobce nezískal. Jednání zmocněnců je přitom třeba přičítat zastoupenému. Záměrem žalobce v prodlužování řízení o přestupku je dosáhnout svého nepotrestání, tj. uplynutí doby jednoho roku od spáchání přestupku bez toho, aby byl obviněný z přestupku uznán vinným, a to tak, že podle judikatury rozhodnutí o přestupku nabude v této lhůtě (podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích) právní

moci. Součástí obvyklé taktiky zástupců žalobce, která vede k prodlužování přestupkového řízení, jsou obstrukce při doručování, projednávání přestupku, při dokazování. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku čj. 9 As 162/2014 – 31, jde o procesní strategii, která je předem připravená a již je advokát zastupující žalobce i zmocněnec žalobce ve správním řízení dobře znám správním úřadům i soudům v rámci celé ČR. Výhodou, které úspěšným uplatněním takové taktiky žalobce získá, je nejen nepotrestání formou pokuty, ale i to, že mu nebudou zapsány body do evidence řidičů, což souvisí v budoucnu s dosažením počtu 12 bodů a následným odnětím řidičského oprávnění.

[20] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, čj. 1 As 27/2011 - 81, jde u zneužití práva o institut, který je nutno používat výjimečně. Soud souhlasí s tím, že při shledání zneužití práva správním orgánem či soudem jde o velmi významný zásah do práv jednotlivce. A právě souzená věc výjimečná je a do značné míry modelová, velice se podobající věci, kterou rozhodl pod čj. 9 As 162/2014 – 31 Nejvyšší správní soud citovaným rozsudkem, na který pro stručnost zdejší soud odkazuje. Nadto v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud deklaruje v prvně citovaném rozsudku i právo státu na spravedlivý proces, s čímž se zdejší soud v souzené věci ztotožňuje.

[21] Soud se ztotožňuje i s úvahou žalovaného, že na zvolení zástupce, který svou funkci nevykonává řádně a vytváří obstrukce, je nutno dívat se tak, že si žalobce nezvolil žádného zmocněnce. S takovou úvahou soud souhlasí potud, pokud je prokázáno a v rozhodnutí odůvodněno, proč zmocněnec nemůže svou funkci vykonávat, ovšem taková úvaha musí být vždy spojena s aplikací institutu zneužití práva či jinou obdobnou úvahou, jako je ta o obcházení zákona apod. Použití dobrých mravů není ve správním právu zakotveno v zákoně ani se spojením dobrých mravů a správního práva příliš nezabývá judikatura, avšak je nutno konstatovat jednak to, že v některých doktrínách je neurčitý právní pojem „dobré mravy“ spojen právě s institutem zneužití práva. A již podle letitého rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (Boh. adm. 4488) *„veřejný pokoj a řád znamená jednak souhrn právních norem a norem etických a společenských, jichž zachování podle dočasně panujících obecných názorů je podmínkou klidného a spořádaného soužití, jednak stav společnosti oněm normám odpovídající“* (srov. citaci v učebnici prof. Jiřího Hoetzela: *Československé správní právo*. 2. přepracované vydání. Praha 1937, s. 21).

[22] Pramenem práva nejsou pouze právní předpisy, ale také právní principy. Při základních právních znalostech toto musí či by mělo být známo i zástupci žalobce v soudním řízení správním jakožto advokátu, který z titulu své profese tyto znalosti mít má.

[23] Na základě § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., zákon o přestupcích, koná o přestupku správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Jak žalobci, tak jeho zmocněnci bylo předvolání k ústnímu

projednání přestupku řádně doručeno tzv. fikcí, tj. v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu (*jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty*). Ani žalobce, ani jeho zmocněnec nežádali o určení neplatnosti doručení, proto bylo předvolání řádně doručeno a nebylo nijak zpochybněno. Nadto byl žalobce v předvolání řádně poučen, včetně poučení podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a podle § 36 odst. 3 správního řádu. Námitka porušení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a § 36 odst. 3 správního řádu je vzhledem ke všemu výše uvedenému nedůvodná.

[24] Neopodstatněná je i námitka porušení zásady dvojinstančnosti. Věc žalobce projednal po podání odporu jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný, a to k odvolání podanému zmocněncem žalobce. Ačkoli výzva k doplnění blanketního odvolání byla řádně doručena žalobci i jeho zmocněnci (opět podle § 24 odst. 1 správního řádu), tito jej vůbec nedoplňli. Žalovaný projednal proto odvolání žalobce v plném rozsahu, v souladu s § 82 odst. 2 větou druhou správního řádu, podle kterého *není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí*.

[25] Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Nadto soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, čj. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, čj. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., vše dostupné na www.nssoud.cz). Dále je soudu známo z věci sp. zn. 76A 27/2011, že *celý systém měření je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že došlo ke změření rychlosti, znamená to, že měření nebylo ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Měření trvá přibližně 0,333 s. V tomto časovém úseku proběhne několik měření, a pokud některý z výsledků výrazně statisticky vybočuje, je celé měření označeno jako chybné a zobrazí se chybová zpráva. Na základě uvedených údajů lze konstatovat, že naměřená rychlost uvedená ve fotodokumentaci odpovídá skutečné rychlosti vozidla, přičemž obsluha musí vybírat místo měření bez překážek ve výhledu*. Soud nemá ani v projednávané věci pochybnost o tom, že by měření neproběhlo v souladu s citovaným odborným vyjádřením a námitky žalobce, citované výše, obsah citovaného vyjádření nevyvrátily. Jak policisté, tak podatel předmětného vyjádření nemají důvod a zájem sdělovat lživé údaje a se skutkovým stavem jakkoli manipulovat. Sám žalobce svými tvrzeními do věci žádné, natož relevantní pochybnosti nevzněl, a to i bez ohledu jeho procesní strategii.

[26] Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy i právní principy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu s mezinárodními smlouvami, Ústavou, Listinou základních práv a svobod, zákony a právními principy správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[27] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 31. 7. 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně